

falde er ulige trøsteligere, ulige værdigere for det danske Folk, og som har ulige bedre Grund i Folkets Historie og Charakter.

Men der er endnu en Betragtningssaaade, som med stor Styrke er gjort gjældende mod en Forsamling, som den her omhandlede. Jeg vil helst gængive den med de selv samme Udtryk, som ere brugte derom af den vedkommende Taler. Det hedder saaledes: „En Kirkeforsamling er Begyndelsen til at gjøre vor hele Folketirkes Menigheds Geistlighed til en geistlig Corporation; det er et lille Pavedømme, indført her i Landet istedetfor Kongens Herredømme over Landet. Lad Folketirkens Geistlige holde saamange Kirkeforsamlinger som de ville, men lad Regjeringen ikke støvne Kirkeforsamlinger, og lad Statskassen ikke give Penge til disse Kirkeforsamlinger. — Naar Corporationsdjevlen farer i Folk, saa er der Ingen, der veed, hvor han kan bringes hen. — Folketirken er en Menighedskirke, den er ingen Corporationskirke; lad os vogte os for at betræde en saa farlig Vej.“ — Der ere visse Ord, som have den Egenskab, at de kun behøve at nævnes for at fremkalde Skrækkeligheder, fylde Sjælen med mørke og ængstelige Forestillinger; til saadanne høre som bekjendt netop Ord, som de der her ere brugte. Man behøver kun at nævne: „geistlig Corporations-And“, for at det hele Spørgelse skal træde lys levende frem af det middelalderlige Hierarchie, af det catholiske Kirke-Despoti. Jeg kan for min Deel, ikke misbillige en Aarvaagenhed, som har Ole med en saadan Retning; jeg beklænder, at en eenfaldig præstelig And ret vel kan gjøre sig gjældende, fordi den ikke er støttet ved saadanne ydre Former som i den catholiske Kirke. England er ikke det eneste protestantiske Land, hvor en hierarkisk And er fremtraadt, vel under mindre skarpe Former, men dog altid frastødende og besværende nok. Men man vil, paa den anden Side, uden Tvivl indrømme, at saadanne Ord bør bruges med en vis Forsomhed, fordi de, selv nok saa løselig henkastede, formaae at vække taagede Forestillinger og fremkalde lidensabelig Bevægelse. Naar der nu spørges, om der er ringeste Anledning til ved nærværende Leilighed at anvende slige Ord, da er jeg ikke i Stand til at finde nogen saadan,

og jeg opfordrer Enhver til at sige, om en saadan Anledning er tilstede. Thi skulde man ikke mene, at der ved den her foreslaaede Kirkeforsamling var tænkt paa en Kirkeforsamling efter catholisk Tilsnit, sammensat af Geistlige, saa at disse farlige Mænd skulde træde sammen, for at tage Beslutninger i Menighedens Navn? Men nu veed Enhver, at det, hvori den protestantiske Kirke adskiller sig fra den catholiske, navnlig er Begrebet om Kirken. Efter den protestantiske Kirkes Lære er Kirken ikke Indbegrebet af Geistligheden (Hør!), men af alle dem, som slutte sig sammen i Beskjendelsen af samme Tro, som søge Opbyggelse ved samme Gudsbjørkelse (Hør!). Naar der da i en saadan Kirke er Tale om Kirkeforsamling, er det en Selvsølge, at det er en Forsamling, der maa kunne betragtes som en Slags Repræsentation for denne Kirke, altsaa kan være ligeligt sammensat saavel af ikke-geistlige, som af geistlige Medlemmer. Men en saadan Foranstaltning, hvorved Mænd vælges for at forhandle Kirkens Anliggender, vælges ifølge den Indsigt eller den Interesse, der tiltroes dem med Hensyn til disse Anliggender — hvorfor skal den kunne vække Frygt for utilbørlig geistlig Overvægt? Jeg seer ikke, hvilken Foranstaltning der kan være i den sande kirkelige Friheds Interesse, være bedre beregnet paa netop at give en Modvægt mod eenfaldig geistlig Indflydelse, mere stikket til at tilveiebringe det rette og heldbringende Forhold mellem Geistlighed og Menighed.

Det er saaledes Betragtningssaaader fra forfjællige Udgangspunkter og i forfjællige Retninger, som mødes i denne Indsigelse mod en Kirkeforsamlings Hensigtsmæssighed; men det forekommer mig, at der i disse Tankeretninger og Tankeforbindelser er noget saa Særegent, saa Giendommeligt, at det vel er tvivlsomt, at det skulde tiltrædes og deles af ret mange Medlemmer af Thinget. Derimod forekommer det mig at være en meget simpel og naturlig Tankefølge, støttet paa sund og uhildet Betragtning af vore Forhold, som fører til at erkjende Hensigtsmæssigheden og Tilraadligheden i alle Henseender af en Forsamling som den her foreslaaede. Kun skal jeg tillade mig, at erindre, forsaavidt som Flere maaffee tage